

slučku ho zastřelil u stolu. - Policie na titronu a připla-
ci je slova - noriny časem proboukem píší o násilno-
stech, i zločinech policie. Takle, opily polij polici-
stu řídil. chod automobilu na ulici. Všechno tu dvo-
di ozbrojení i kluci - svoboda. Ale konec konců
se to uroučí "Brosilij je velika" - tak se m^uže dít -
lut ex che! Konec konců každý se tu nějak u-
pomna' a eizinci, zloisť^o dítve všichni se tu zomkli.
Někdyš jsem jednoho konkurenta, aby mluvil o
-druhem dobře, tak malou lež, každý o sobě,
řekaj je velký, protože koliga to nám neřekne.
Je celý tento netomij způsob zlejší více v^o
a zestanele (jsem tu v Rio velice talentoví Bernar-
delli, Visenti - ete), kteří mohli něco být stoupačij
se obchodník^o "Lavordary", kteří více pracuj na všem-
jním než na umění. Tak je celá flora v netron uob-
trijch poloobchodníků - což konečně pochází z jejich
hrne. - Im člověk pozovje jinak zem kolj do mi' na ráj
umění. Když lovček vjedne zem již a uorte se všem, na-
chází vši na svém místě - tak jak mu řekaj rodice škola,
a noriny je celkem spokojen nachází všijto má tak
lyš - ale zmeňte zem. Myslim az se určím,
je nejdu mnoho neči kleu jsem neopozoval, konečně
- věkna člověka, se meim myšlen. Máme to ro-
adine přízejme si všichni na verde, představij jine
žiti rodine (jeu jistě ti bohem míst m biolucei)
zdají se byti nejupřímnější pak přijdou názory, hrine a
nespravedlivé - i překmané ze ušet stran, poelle
-stajich pravidel, lyš diti rodice a rodice přikla-
dem. Neuvěřim tomu, to jsou knihy, kteří jako
Mojžíš Bibli - zachrán oval narod, Tak i

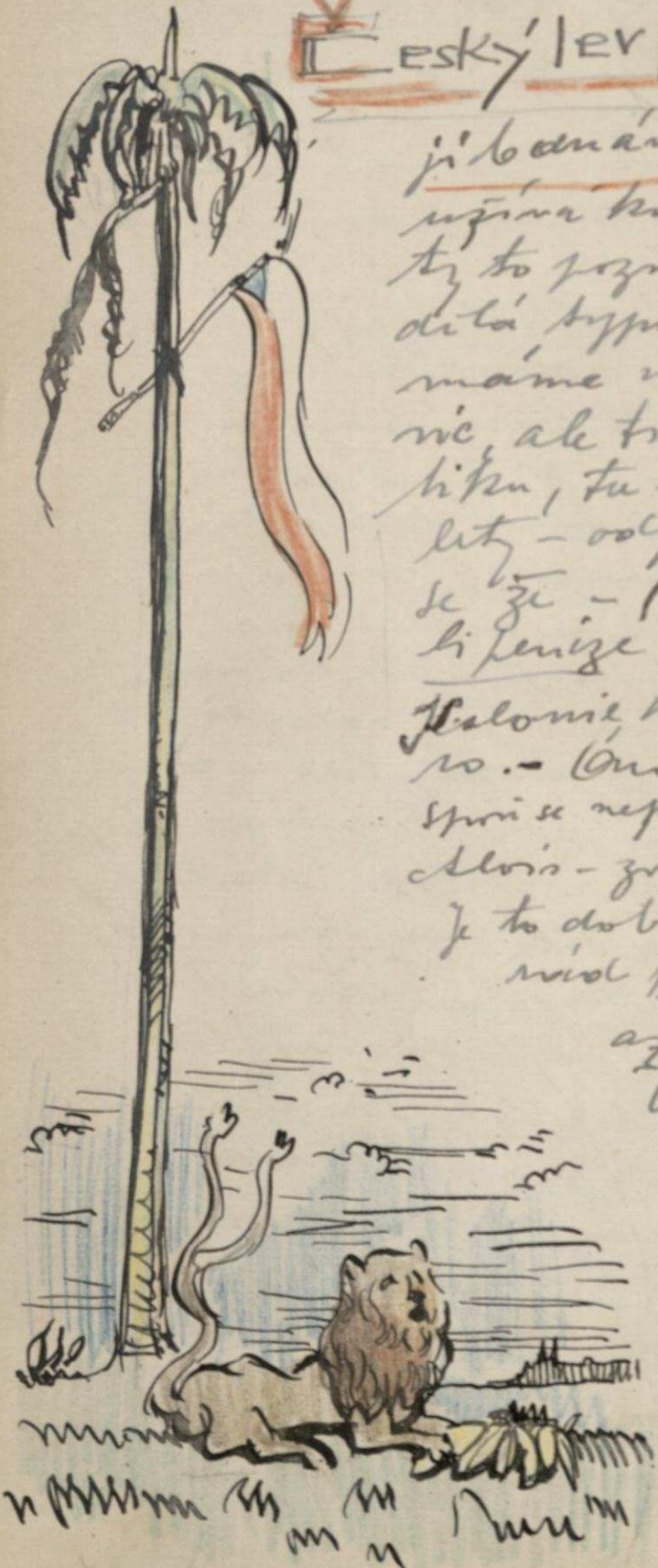
Spisovatelé / jejichž mnohokrát je citováno jako "di-
 lovní přehopeno - jsi máro háme přibeky, ve-
 lody je to i muslem, protože volia, to roidi koupi aby
 doli vždy příklad oltine. Vidis za našich Yoko-
ni my jme lyfi - to gly jme easy mysl, ze to ne klac
pa plost, neb v duchu se jen někdy, obyčejně se rži
po te to morálky, ze skutečně eiti, ze byly exemplar-
ku ni diti - a zutrom, nenim - ale možno, ze gly
horst než toto. Takle rostne dyko rgumet tomn
 všemu, vzdyt je to vše neiplně a bez logiky - tak
 v právdě myslím, ze přisloví -

Malopředej, malo zriedej, ľuds dlovho jist,
 je tu v obrovne pravde, a chloir nasam cilom není
 byt ignorant. sledime li na tvoreni mezi u-
 metci nacházime vse. jak jeden dr. medic. mi
 řikal, neovirni na umelce, oni tvori krásne ve-
ci, ale souci jsou jimi. V pravde, je mnoho, az
 ze byly zlymi lidmi - totiž většinou di lu máže
 se soudit ze nevy těch hlavi u do pravdy věrnali
 a prozili težke zápasy, není možno vždy nalézt
 v mnoha lelich v porádku, - myslic vše
na svou tvorbu zanedbáji, s duchovním vyjst vějnij
 a stoou se o nepryemujm - mají-li pře desiluse,
 snad i zlymi. Všem není dána síla, aby dominoval,
 zlopu, kteréž všichni v nitru máve a předci
 myslom, ze ti - kteři doufoji, ktere není, ti
 je mohou nejlepe tvorit - neb eiti u jsou upřim-
 ujmi. / proto jsou také Rusové originální / ale tež
 v něm pili z jednostranné ohledne celime otostu -
 mu světu, ze žili primitivni a vltast ool, ci -
 vilitovarych zemí. - utk az doprava lude
 snadná spojem, všech zemí iiplně - mážem
 by to čiste lidi ludek jen jak poasterocky.

Život praktický' nás vypráví ze těch snů - uvidím tak
 & Es' onake to bude krásné - ale, ztrátem tím,
 ačkoliv do toho dobře, a duchy, hypokritu - poměří
 si a snadně vyjde ta. Let dnes přichází uctívání
 hezlozníra' k této teorii.
 Me žu-átell si to kupitoly žuéal jem s myslínkou psít
 o Esis a tak pokračují ve znanení:

Český lev padl Brazílskou jahnou....

ji' benány. (Tady dříve uctívání bencína se
 užívá kněží. - jeden si chce oklamat a
 ty to poznáš - Tois - boma - při tom se
 dělá typičtější rituál.) v sortě slava
 máme nějaké děti. Mili jom jejich
 vě, ale ti chlapečci mají roidi roman-
 tiky, tu tu poslední etapa před zmo-
 lity - odjela do sev. cfreritky - a stalo
 se že - (resp. Turek jeden čeh) - nám vrsti-
li peníze, které jom jim přijeli na cestu.
 Helonie není velká ale nescházi se sko-
 ro. - Ono je to na jednom stranu lepší, ale
 spou se nepopere. Původa je pou Benais de
 slois - zvaný' tak dříz neboli durstivost.
 Je to dobrý přerýpký typ. Má obrovské
 vidl pravdu, ale po třetím pře tje
 až om to všechno věřím. Jinak, on
všecko lépe ví, všecko lépe zna,
on vše uvidí, on všecko
za platí' i mu mluví' tak k
řek, i mu toji numero. Jy-
skem je bud - Prátily a nebo
že si myslí, že jsme všichni
károucí rolové. - Jinak

má své dobré stránky ale iže měchtel upit cohl, keva se
 mi nelíbila, on tu totiž dělal žvít, a třemla
 - pro e a nac - na e a pro e, jin proto rum, rum, rum
 - konsulovní. Osobto to chca brjt konsulovní
 - a zlást v fois baob to mus' št žini (velká kolonie)
 - Maj Boge tolik etizávnosti, a Luiz' osobi n'ikó
 "je jí český goistupce, uohlal by ná'm ostuda, protože
 nevzdí, ani p'ostre p'is, jak muži reprezentovat bez
 kaly já ho insdil na goichod osy p'olodne vypracet k'ostin
 skijopitky. Doce užíli jome blažen' ehoiky - on žvít,
 a jak hohu kožolí schizy - satireki usazují - protože
 ten clovke dila' nebety éne' kovisky "a ochromne
 se vypína' - "Stuorna hubu - co on clovko byl a studoval,
 kdy jsem mu sp'isoval jeho studie (léž rožni' medli -
 sine' i' d'uzen' yestis) - jeho namořiti školu ostud
 uprech (symabrista) jater ballady o jiných státed (kde
 nebyl) dolo to na 2 násabni stěri které mel, ale roža
 ruži - jsm odvraha je všicko. Šastny' lid, který
 má tolik zbytečného času aby se sám abdivoval.
 Luiz je tedy rožni' ly' a ona' všicko v mce, co
 & c'chú št'oe. tle také dobre' stránky, j'ci
 ustrasen' zkusenostem z Ria abel - nehlodol
 jsem český sp'oliti, až po 2 léta mého pobytu m',
 pozvali na český večeruk - to český vlastvec -
 k'ém psolo mi pana Benaiten (který' mlun' - svi
 jazyky, viceky - nářčini"), který' byl žvít pana
 proizemil, nastalo divadlo kde se ochromne líb'la
 část programu: "tém které' nerozumeli říci ku -
 plit: ja má'm rovnost, že m' narost' "

Vlastaolu je kuž' e' Novok, který' a zabývá k'ion,
 asi nemá co dít, že zabídní salaru zabídní' s'akru

provdávající muž a přednášející muž tenlo kupled,
Jan Dvorník, čerstvý z Prahy dopomáhal při zprávkách
gystem, nechtěje "ustávat kněží" v květináci "což
bylo mezinárodní. Byl tu také také ten vrasat' pantofle
Kornus - sroan - ale chudák těch víc než myslit, Ten
jialjeti 'm' rodniny - má svagru, který se nerad chýbe,
a také on to vše žiní - a svake umi' dělat dik' a rád.
Tak stáří chudák pracoval v tublethi dohrad
moh', sám si vařil a pral - a prošel do koloni
"Garany" peníze kole konjil zem a kole byli jeho lidé
resp. stará jani, která se něho mnoho vztavala.
Smutný konec mnohých tatšků. Když už
nemoh' pracovat, odjel tam je tam více dlehu.
Ten to, který - stále si myslí že stále na smíchové,
S Benoitem provalili české kusy i m' chti -
li tu zrušit církev (nubíjela se učitelka) -
a většina je ženatých z k'entkami a příružení, ze
dětí nemají církvi - Bláznovství - dluž ten udílal,
dost pro učeny - vůbec to píerata hoši se tu činili,
ale pak žadují necheť víc dělat a, dluž to má vše -
ko, nuce "zadarmo pracoval pro ulost, a oni mu
pisi z vylomectví jisti inf požadovky, Konec je pan
Kapička z Mokoopi a chloji' v bytce informare,
to hodožere - Rio Grande, si zkiáručtš' u'j li -
shy si nevídi co to je, a pan Kapička je utěle
vflere, a to asi bude

Široká slovanuska' duše,
k' nikomu se ani neblasi' a k' čemu, žadun'
mu více nedá, a tak je poctiva a ohovnět
Jan Kapička za ty' denní vidí že tu p'
"Pastyž" Keschichtel sám zložil čes. slohu a vy psal o čitruky a
o, proiponi - selhale to,

Brazílii za Holera rozhodnutu a zē

v Americe není bláze a neroztoučtí na poollaze,
- ale takhle haotí a velcí přijímatelí parouci, ulíká,
se bez všeho visa do šegeritny - a pak vešcom doil "
Musí to být jeden z těch kteří se uvracejí, ale on
se musí vrátit, protože zřejmě je kulatá a on jede sta-
le kupředu - a pan Benoit má jinou věnov
hledpsoit. svůj boj - on by měl ztrávení kou-
zelen, to si myslí" - aby to pořádě vyřídil.
Ovšem že non cestí vědění musí přijít zku-
šenosti je to jiné než u nás, a pak, jasně je šre,
dem obrat, druchý je byrokracie, třetí je nápad
usel. jak to rovele hrují je to historie bez konce.
Mi chtěli tu před sebou dolet evropským tem
- ale já to nechtal p. Benoit tuři on z mobil'
umístě galen, edkolim na prám osti r novín áel
od vlády - politiku (uznával jsem s franco upřejm
i angent. condolem) - jinu stouej diplomata, ale
Guiz' by umíel mtrici, a zároveň by stratil pa-
šaha kterýžto organizaci zavídil ". Mnoho lidí
seojíje do svých tzi, že tomu soum víri. On má
jinak dobré svěde - ale každý blážen se
svou marii. - (musím to vše vyředit) -
Je tu ten pan Beck, maný "Hrokonický judáik "pau-
že se má pivo ráo, Bože, zohyt " tu opera B. Kuvšta
goviná: to pivečho ... a toady takový říkny srachy.
- bestima' podyzoru, protože spasl s velké nísky - st
klei v dalech a sítil až paty ohlome - a roznlá-
can byl na kusy - žáznak, stroto use, no by tu
na kravo, no, ale ještě máo výsluži, pracoval,
diplomatičké zhyky -

na slunci s dlouhými - a šel, byl první český je-
 dinářem (skorou a koním tom se věnuje jen Italiani skou
 vyhrazení), nejen v P. Slezku jako snad v Brevilii.

Pan Fajmal - dobrý pár, už jezírny - sítkový stogár.
 - Jan Kohouec, ten v minulá fotografii byl pravě - Europe
 zajímavý typ silného klidného pána, který roid kor
 hzabaji - ale jinak rozrožnější. Řidi stogárů část
 v současně velké fabrice - a opášují jednu volany
 - od jani je puče. Klidný a reprezentuje ministera.

- Jan Thomas Válka, to je ten co jsem s ním byl, a
 a co byl domovní křiží - a teď je řidi telom lef-
 spolusnosti a Santa Cruz. Měl astma, studoval a
 měl esperanto, spami in hroil anglicky, má samy
 kluby, a ^{travě} ho to chytí má harmonium a
 fupira si "tisichrád přizdrovujeme teler

Na otobní čluny "veřim" nie zujimavého, vyjronoje
 samy - zoma Vlasta. - Na tuo samu a máu vzpomínka

- Gely jsme na
 domuse, a
 jízal. Byl
 vinnem i pínem
 čely, spítka-
 v očech. Vlá-
 jsem ji dopro-
 vedil jsem, že
 vaí má děti
 ještě jedno ji
 přidržují - ká
 poflagák. Tak
 sičku ke mě

NEMOCI-MNOŽENÍ - LI-PŘÍRODA

Ta moje postel je složba na tyto "efekty"

máa vzpomínka
 rozložit p.
 tam jsem se
 jsem rozjailu
 české písni gm-
 vlička "slzy
 sta spivala - tak
 vazel k bndu.
 dlouhí "je j rolo-
 na kolonci a
 volital, wjak,
 a ho se ajal
 jsem si tude-
 poznal -

řičatáký kousek to nebyl, ta už nebyla "venná" - ale nu -
 +) já v dlouhověskí rošili

fil jsem ji do rna . Sili jsme zpivali jsme „ aške gpeřny - no
 jak jako ona, chtěla videt, měl-li jsem nějakou loiskou, a
 vaim-li ji rád . Totiz - chtěla se se mnou volat ! Byl
 jsem vidělal dobrý křeft proiee usetivene - 4 děti .
 Konek jsem ji ze jo - jak pak ni no a stilo to padei -
 Měl jsem vložiti chřtostkou - křsili a ona nikole , že mezi
 medon jsemy nekej je spaltma, a to , zmeheo moje srd-
 ce roztrati vinem do foito , a chtel jsem ji to „ nuroled“
 - ale ona zůstala to je to „ mivola“ nikole - ja vzdy vyly -
 gmalho krastjaku do ačelím napil se a vialil, zřijim
 bez kabhol - stivalo to nej dala „ zřasilim“ -
 Tojito vana - zpromel jsem si natto lera . To tim
 „ že Verna se vykouzi ze sna . . . nemoe mužim .
 - pak mila psijit druhou nesteli, ale neprisla . (Joj je
 totiz nie nebol - kdysi byla takova idealni a asi kvi-
 li tomu se nenrařila To byla prvnicisty maten-
 21 mi liska .

Prvniceský - pic-nic aške my - jsme nardod kolu -
 biči aneb ve stinu biambrgu .

Tak se jednau sestli, ku koncei roku 1925 - bylo jih kol -
 ně ni hdy se jih tak nesešo . Siva bylo dost, a roško-
 bylo to pod širym nebem u p . keteře - v bambusovim stinim,
 hi jamnim háji - florko bylo jako vřdy v puvinei . Byli
 jsme veseli - vypila se ni jaká korulčicka jedli se párky,
 bylo chřel - „ churasea“ - a klaholi ly uske

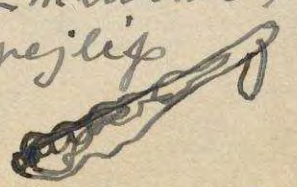
Zoznáte bubny, prášony zovete ... , Spi Hlavčák,
Kole domer-máj - staryj Hlavčák plakal, jak mwa-
ski imu mnoho toho nelgo, vtrina jita uz spousta
let, ženati klamstvem koumi (to je temperament nej-
blizsi nasemu narodu teddy, tedy selisik to ved, a pido se.
dhopo byl krvisny, nejaka ta kobalicka, a tak se vypo-
minalo vlasti, zertovala - a taz pani trošku pily.
Zeny klam u kmeu zarodi vydati z muzi mate ti-
dy celi rodiny - ovsem trahi konce. Jedal se ptyit
ny - a ve 3 hod. vyps. p.ivot se dozral a ovesil, a ctulit
mane prisel jelikoz jedna chma mu vytilu sklenku do
obliče - ale on uz prisel uz plny. To by ale mi neby-
lo. Jakračovaly blaholiti pisni, mluvalo se „pan
konsul“ „Lec - discursi, ceske, portugalske i ne-
meke - holko stouपालo do stinujek bambousu,
a tim taz ztonpala gizen drjarych ceskijch ruk
zaocenskijch - s kolyz začalo clichove rikove jako
se neni - ... pospichali vsickm k suoch zapit
tu horkost, ze clichove rikove neni - ... Bylo uz
ke 4te hodině kdyz selisik dostal rozum (nikdy se
mu to stera a kolyz prisel pan Peters - vyjel s se-
licek ruzne nalozen aby videl celou pozistlost a pri-
tom rozsafne horail sp. Petersen. Ten ho vodil as
hodinu po zabradu a ukazoval mu krásnou prirodu
- zabradu ohromnou a pistrval vse. T stromy
ovocene, kteri malo zole v Brasili. Selisika to
zajimalo, byli videt salat a nezi reči dosto napie-
nie. Libi se mi ti lidi jsou pokojna a její slusni...
Jak selisik rozohnil začal vyklestet o clisich. Ze
nemci maji nich spadne mineni, ze kolyz je
pan Petersenal - dikazny prukazy - imu pan
Peters - byl roknitka po nadsine rozchovne

první den, že Češi to je národ holubií, a velmi
 jádrom PRANICÍ. — Lid který rád kupí e...
 Pan Peters a pan Petišek navštívi
 ho malou k místu aby se poohlivali co dle to „mildá
 společnost, kterou zanechali a ajťoi:

Byl to shluk lidí v rováčnā klubka, a naol vimi
 přeskakoval jak jelen „bonsal“ —, ploie dít a žer, strípa-
 ní zubů, — jeden juičij dčch tam diti skleue, pouu flo-
 zatoru stuce puvole srole u tch do rosti, vj dčitky a zai-
 kasy — žeruy kerj i nu nepoznali ljo jite ty holoubky
 bylo to pravi dopustem. Tady se ukázalo že Luiz byl ty
 veli a dobrý Sakel, přeskakoval stoly pře kaeré to jak
 potom myslel stoval je klidniel — stouj klauu jen Lawent-
 val. Ten stouj sroum to gl takouj národovee
 Pan Peters se poohlival s hora nap. Petiška (je to velky a koupu-
 loutní pávi, a řekl — To je zvíř a sel gate lefontovat pro
 „černou patrole“ aby ukončile toto — roideni. Je to mi-
 sto na kopci za městem a tate nej akfrikáni „přisti vz
 bylo tieho — vřichni se se vyprotili. — Pan Petišek holj
 potkával p. Peterse nikoly vic nemluvil o lhu jarech a
 pronicas se nu vyhybal i nu, vžolyt jine proti národ
 holubií.

Tady se rozehluzim i plni z dostojovskim (myslim že
 to byl On), který psal, že slovometro bude rojem-
 raii celí Evropy — jeli koly — dčchy čuni veznā — a
 penia o nich dobre miveti — nijak je nenāsil v picele
 mezi ablozovanim... ale kdyby vidil toto — mūže
 ljt jist — že je mūže poslat napřed aby napravily
 duu hē národovj — ono povsech filozofich — mluvome u —
 pime k lidskemu srole s klackem to je nejlip

ELASKY PANEV MISTROVY

Ladislav Zika Ladislav Cerny Herbert Berger Ricardo Zika

Jako všechny veličiny umělecké na světě, tak i já jsem
mít své lásky - některé toužebné a ideální - Nemí

třeba tyti Bethovenem, nebo Slope ovsky nesmitel'ym,
 a bychom si nemuseli, polétech - nebo po ease roz-
 poznání jistých věcí, dáti nás nos. jsem idealista a proto
 » dívky které miluji - zůstanou vždy mým
 ideálem a já se s nimi neozjevím (rovně)!
 Věděl jsem totiž jako velký mrtve (který se mi obrátil
 v ohromení) litil ze jeho otce byl (opravdu) - protože Bethoven vi-
 kdy nebyl v Americe, a ačkoliv prošel krutými obdobími,
 neprobíhal takovými věci ~~tedy aby mu bylo~~ ^{jako já} věcí.
 Jak říci v luví bytí jsem byl platonicky zamilován do
 Ignéz Michal. Ale »že jsme byli oba v lásce »vstáli«
 fuk ona už byla nevyňm kolikrát snoubenka, a
 jednou ji dával snoubence - a byla ^{asi} zvrhla na rdoi-
 vaní - jejichova sama dost cizí, ale už se tu naro-
 dilo »temperament« - jak říká její chůba. Když jsem
 dostal nejlepší zprávy, ^{známění},
 rozuměl a zobrazení její
 dopis plný věstků - a ch-
 to věstků - viděl jsem,
 že je jiná trošku než jsem
 myslil ovšem nechce
 vždy pro ženu našim
 - muž dít zemi -
 a vstala se hned pro mě -
 siční známosti - vacha-
 zel jsem to filmem. Jeli-
 Rož - mluvím pro vožně, mo-
 je zprávy na profiti chvíle u nichu - i na ni - velleen
 celá to Kurtybka historie mě nechala přelá až do dnes,
 Co si - co nemohu se třít.

Alberto Michal e Senhora
 têm o prazer de participar a V. S. o
 enlace matrimonial de sua filha

 Ignez
 com o Snr. Dr.
 Adolpho Riczanek.

 Curitiba, 17 de Abril de 1927.

Ti kdož mají v životě desilluse, jsou vinni aby čej
 ne sami, neb si vynyslali - a opicdli svoje
 idealy - tím co nevístuje - a pak jednoho

přijde se, nikdy se nepřijde ta skutečnost, než
přijde - tu se nastýtlou momenty, je i sám so-
te se člověk musí sriat. Ale každý, vch má ve,
illuse a sd. Přijela spolu - sekalie ná lodijs našem
výborným praktičem, a se svým mužem. Jisti
přná liboněk, a navštívili mě hned u škole. Ten
hoch si udělal plán, kdenj - ~~had~~ nemita sřížku
uskutečnit, a tocké v její výchové to nebylo. On
chtěl se využít mého přátelství - a snad mých a tře a
tomu všemu ani ona dobru nerozuměla - a svojí rad -
vládom nad m - myslél, že budu bedit pro něj, jak
bláznu - Jindři ei by si smysl nechal vyřikat, ale,
na mě neodítal dijem "ani když zaspíval, "př -
ei klivějším hlasem - "Tichým letním podvečerem ...
dělal za mě typ ochotníka, než prvního milovníka
od smíry, on měl siraletní abrbice. - Náhodou
- Nikoliké dni před tím - přijel - z Bratry - z Fedor
Bely. Theodor jsem ho pokřtil protože Fedor je měl
pos. smrad. A ten hoch - vie Rus než dích, ~~h~~
300 ~~h~~ - a tu zaskobil - probalí ně ho do restaurace a
on se mi držel. Líbil se mi dost. - Nemluvil ani ně -
něcky ani francouzsky - začal jsem konkat eo by se
s ním dalo dělat - ale těžké; - volnost profesu tu je ale
on se neoboulní, musí mít přiklodačku a parohu -
li do ruky maserkiom a polodoktoroim à la dr. Toma
Korsek. - Si ho nechají nahého. - Byl jsem toho míni -
ně, že jediní místo je na kolonii polské, kde pomalu
zoune a muži jsi z málo penězoni. Jed život v posled -
ním case ukřivně drahij. Co se utráti te je strabně.
- On byl jiného míněni slyšel, že tu druzi (ale Rothman
a Kyrabyhegy) ^{ale} němucky perpek. mlunici, začly s
přiklodačkou. To je hloupost klititela zla mě německoi
no a tedy je vzhk, že doktorů práci v lékařně

když přišel zdejším zornolal lékařem. Hoch přišel s
 tou naději - a měl štěstí protože se držel mého be-
 hectru. - Benoit se ke němu choval více než obla-
 hově; - ale pak když přišlo kvařeno - a Bely tvrdil
 že dostane peníze (kolik ^{by to dostal} dříve než nikde co Benta
 - abel. - rozhodl se udělat to gesto, a nabídl mu pe-
 níže na peníze - myslil si do brzo také peníze a tolik
 - a já jsem poslal me emois - iinu světu je takový.
 go zornky - munda Bely drží diplom z Kuelovny
 University a tohoto - stose doil. Furimale se ale
 už to glo truchu jako u doktora, i proti etarimí Suiz-
 šikra pozvolna tu slo - až 4 centu. fuiz a asi za-
 lek, ale nechtěl mi nasobi nechat znát. Jsem to peníze.
 - Ale není zač, já jsem čekal, - zolotný pacienti
 zool jenom najem domu, - malícký vylohy slo to
 špatně a špatně. Jediným pacientem jsem byl já,
 leil jsem totiž knípla, který dělal v zornu kníže-
 dko v prostotě - Přičiněte narodil se
 na Moravě, já myslím v Olomouci na
 placi tam byla legace, ale on je z
 prostějova. Jistě byl litu, ten zahrad-
 ní hoch byl zubním lékařem v Solsku
 - kde byl ženat (2 děti) a rozvedl, se,
 a jeho mluva byla i nyní polská.
 Jm český "hudine" zpíval. Naste-
 hovadi se (manželi) do Moještí ho-
 telu - no ra měli se do br. Kupias.
 Vole typu neple se vidi, že ten hoch má
 "sloukae" figuru a hálkijnsky knípl
 a což mi už došlo přáno, pro-
 to jsem tu krátce - nepadl do
 smetany. Slikolir mi nabížd
 libat Anzku - což se mi
 zhrusilo.

Piezane

Chová se k sobě jako k speč - ujetom nemel žadnou,
a knihy co jil verim. - Tozmet si klic a jete domi
- - - muža, je michtel dobre, ale ja se mu na to vy-
Pastu. Anzku žartale, se sympatichon tvorii, ale u-
vím je pelic divná. ^{nechtel} Ytvarni se štvali. a je merobim-
me proskovala, je braku nem-rem na den hody volajda
kotravij odpolodni me to chytlo. Anzce se to asi libi,
jako vim ženskyjm žon je k mi knihy - jak je to
lich apaeshyjm plomichoiel, bu me lije ale je to muj
mužkej (samec) - a ona se stava podle jilov nigo-
mi. - Ale vidil jsem, je a etkoliv nemozel, se tivo-
ci jenom nicoji žastalo - cemu vice ted prozume la
respekt k jiji rodině. Vždyt ten chlop ji bere i lepši
maso jind vsem ž talivě směšuj sobe. - Krjili po-
lyli v hřtelu on se strasni nafukoval, ale ale
knihy, mlstik karel, ehtel se žuridit ve strasni
kole glabook eizje adel. - No ale pak se žastalil
- u Riacha. Najal dumm utratil peníze za spou-
stu blbosti - on totij - se dilo: strasni učerij - velky
doktor - ale hochu to žnámě každý kdo se m žijde
je especialistec ve vsem. No a pak čekal - a me til
Igniez aly psala domi, peníze (stahimk da 10 cent)
a pak jim poslal 3 cent. Břisly ty peníze jos
nabronpil a jos štet, aly mu poslali - a
ju etlichal neposlal. On žas žika / me ži-
žnal vidil je majetek Michaliv me k 500 centim
ceny - a on si dčhal na to žuby - ale žolejši žem-
hi je bez vena obyčejni) je mu slibili že
me budou pomáhat, a ad a žija ma žij
pomijni toady. To jsem se uasnil. To by byl žij-
val nebezpečný člověk pro me piece žm-
lety - on totij. "slyšel o me vy -

322
"Zajímavosti" Honcemi s Belym to zucto jst by klidily,
gle. Nastroba natjacatku k vili reklamne - klidim jsm
smu volitel En cloreis de l'ovo - psal mi se Beggara, je
ly ho pozval ke sobe do hte ke dyly tam chtils nupra-
covat. Jopis se schoval arkriticke situacei jsmu psal
doktoru - ze Bely by by storu prijmoval misto, Bezerra,
kterij ma velke praimosti i klientu lu ale veni operador,
kured prijel a ajta dik meimnu jednani glo vse zachra-
nino. - Benaiter uz mi detail pitomij vyjeitly, se joi jsmu
do toho jeho nastroba, se jsm Belyho kived, se ztrati
kolonietne peneg atdi. aekoliv by jsm ja, kterij jsm
rickl, ze jsm na kolonis miže neco volitel. - Bye jsm
riad, kedyz jsm tem jedneho dne Belyho ^{emeryj dny} prodal / nec meta
uzite / a on se vratil - s emtraktem jako spulceni
na 2 roky / a penegmi v nuce - vyplatil Benaitera
se by zachranen. Kad unidim jst - li se tam pojedu
na nio podivat. Bicank zvit, neb jeho prai bylo
aly tento ordinovat na ulici. - chidi jme tu za barem
s clernym s kvartita, do byj ta houn. Ja s timi pracu
s Belym radd. nemohu se o vse stavat, nedali jsm
vime a oni se snad dozrali - vice neposali. Hrati m-
ltu - ac jsm jim rikal aby to nediloli a tak jen clernij
tu nechat pres ento. Jak se na mizlobil, ze jsm a tudy
svabari by nality / posledni noc / imu ze jsm nebe tu
ci mo piletit. ⁷⁾ Kdo ma do huy peneg ma' na vse.
Jsm klouposti - a tak zroui - cisti vici. Keht to B'ak
protisi. ~~Stich~~ Chodili soubojit - gazemavi ta end-
nost - aby o tom druzi nevidili. My jme vice jsm
morialni narod. - ctak prozatin se nachozime -
ku konci mesice listopadu, stile microb neche ote-
jit z tula rano nic - veer porecky (ne vysoki) - stoji to
vse peneg - verim koly tomu bude konec. Jest man-
fej jistate jak jsm si zkasil caslou moji hermy ne-
ne diam - to byly situace. - Ducl to vyslezel ale
tilo, Franco uz se, hermituje. "Neni to sate
do jisteho stupne grad mel pravdu - ale piece se rozumne su vse vysvetlit

vše lehké, každá bitna zanechá nějakou známku - a
 pomalu se člověk máčí. - Honec - slova p. fyziků a Rie
 Nikdy nemí fukze - aby nemohlo být
 jítě hůr.

Jinak máu předsí z té mickauing ležte zpo -
 minky, na flóimackoich co jme ztávirila veeli.
 Címž byl skrobný kumpán - možná, že on ven a
 s mnohých věach dost ztávirila - možná, že to myslit
 dotu - u Erare humanam est - La ool ve fu ba
 flonke panajé mnoho vedrozjme ni mezi lidstev.
 zlonni je jeni poznal co je manželství - jákto se ovláda
 a sobectví - a blbosti. inu z této kapitoly mohu
 si vždy vzpomenout na brazilské přísloví, Quem fassa, não casa!
 A tak manželé Rie autor,
 mi potvrdili jednu - desilusi, dali mi:

Frank Smit a
 Vaclav Stoklase Lerové
 kvarteto Brazil

Tyto dva přijelo jsem duchi kvarteto -
 Brazil - nepřipustil jsem neviděl jsem
 že 2 z nich jsou Flóri jisti to age
 mi (1. j. v São Paulo.)

*) Címž se globil na mě že jsem je poznal do Paraisuy us a tom se
 pilo bylo nás 8 - a tábata glaskusna replatit jsem ji ale
 kaly do slo k přeuví "mij pokovni pítel Navegantes
 fketery mlerni mnoho slov feských - tak je když goed ool vollyji -
 ho stolu na nás onlent - slo d co jeni ho na veil - Címž pítel to
 je Lech (mohli jsme se propagaci co) - to zafelotit - a l. u s f m za k d u
 urajil ? ? ? ? ?

Exmo. Snr.

Tenho o prazer de communicar-lhe
 que sabbado 19 do corrente, às 16 horas, inau-
 gurarei na Casa Tamardo uma exposiçãõ
 de pintura que espero merecerã a honra de
 sua visita e exma. familia.

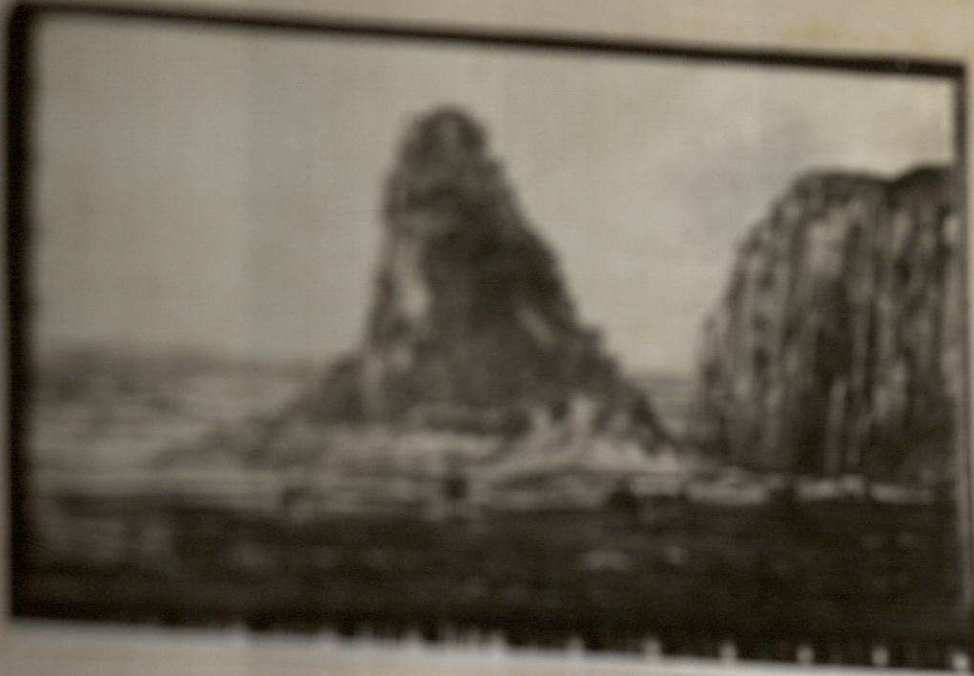
P. Alegre, 16-5-1928.

Francisco Pelichek

1.ª EXPOSIÇÃO AGRÍCOLA, PASTORIL E INDUSTRIAL
PROMOVIDA PELA
FEDERAÇÃO DAS ASSOCIAÇÕES RURAIS DO RIO GRANDE DO SUL
20-11 A 10-12-931

Small, illegible text caption located at the bottom center of the page, possibly describing the photographs.

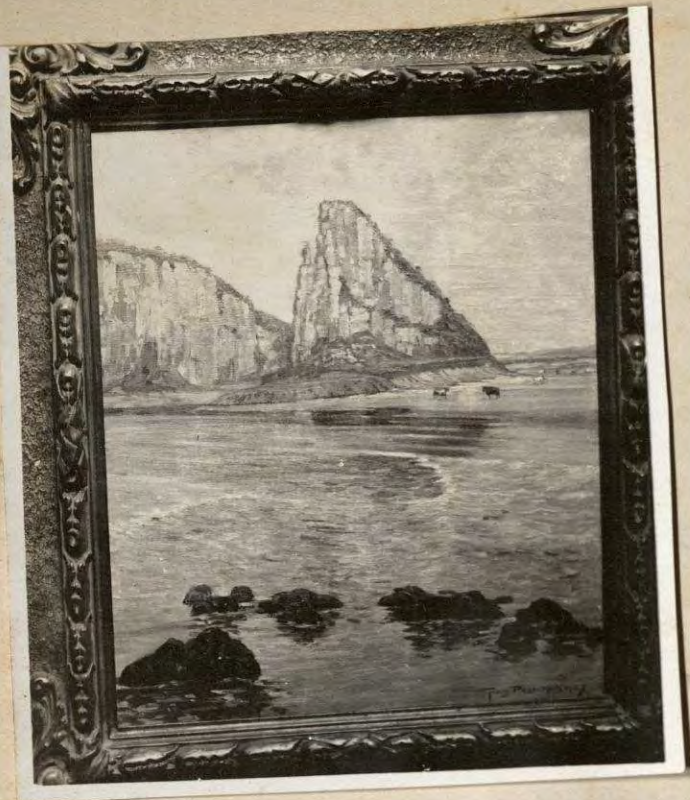

II EXPOSIÇÃO

EM PORTO ALEGRE

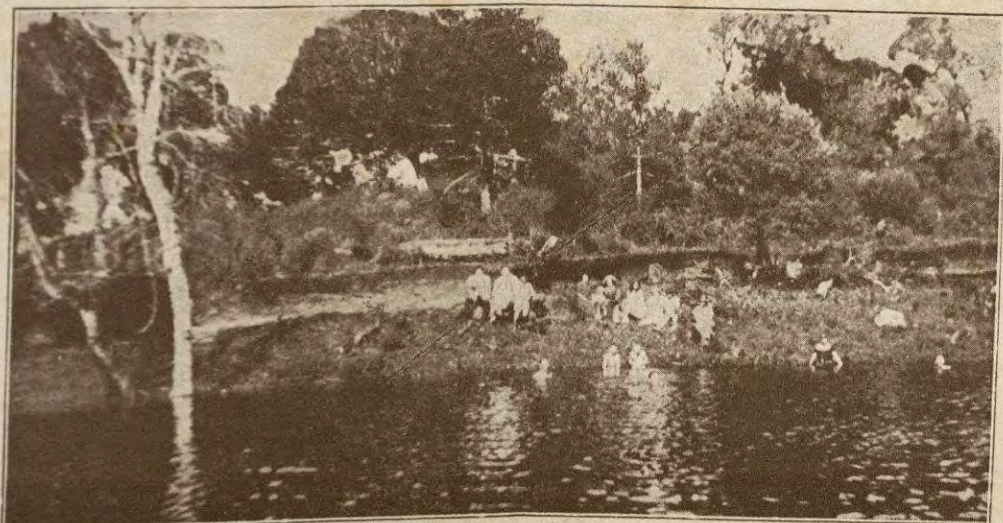
MAIO DE 1928

Lago utilizado como piscina de nataçao

Para o amigo Polibek.
meu grande amigo
Alf. Macom
16-4-1939

Francis Pelicheck

O que nos dá a segurança de que Francis Pelicheck é um artista consciencioso e completo, é a renovação permanente da sua palheta. Rica de luz, harmoniosa de cor, ella não se fixa, mas ganha, dia a dia, em sol e em musicalidade.

Quando Francis Pelicheck, que é europeu chegou a Porto Alegre, a sua obra denunciava um artista vigoroso, uma visão equilibrada, um "virtuoso" do desenho. Apenas a sua cor guardava certos tons ve- lados da luz nordica.

Mas, depois, Pelicheck, que é um deslumbrado pela nossa natureza, embriagou-se da nossa luz, deixou-se inundar pela claridade offus- cante do nosso sol, penetrou-se do nosso verde dyonisiaco, embebetu- se do nosso azul faiscante e as suas telas ganharam uma vibração que era nossa, uma vibração tro- pical.

Conhecendo todos os segredos de desenho e das tintas, Pelicheck re- alizou, em pouco tempo, graças á sua aguda e fina sensibilidade aquillo que para muitos seria ne- cessario uma reeducação longa e lenta da visão e da esthesia.

Hoje, diante de uma tela de Pe- licheck, ninguém têm duvidas: é a nossa natureza que ali vive e pal- pita em toda a sua exaltação, é a nossa terra fecunda e illuminada que ali está, tocada pelo fremito quente da nossa luz.

Brasileiro? sim, brasileiro pela maneira de visionar, brasileiro pela maneira de sentir, brasileiro pelo entusiasmo que ha na sua obra moça. Que importa que a Europa central se entremostre naquella magnifica e caracteristica cabeça de velho, si aquellé trecho da praia é Torres, é o nosso litoral?

Para um artista honesto e sincero comb Pelicheck, nenhum prazer mais alto do que haver possuido, como possuiu, a nossa natureza.

Mas, não é essa a unica virtude do illustre pintor. Elle se revela, ainda, um nobre artista na manei- ra de ver os assumptos. A sua li-

nha de composição é sobria e cheia. Ha, em todos os seus qua- dros, um equilibrio admiravel e uma elegancia discreta e suggesti- va. O seu desenho é simplesmen- te admiravel. E na aquarella, co- mo no oleo, como no pastel, elle se affirma o artista educado, o pintor estudioso para quem o desenho não reserva surpresas.

Podiamos, aqui, destacar, da ma- gnifica mostra individual que elle realiza na Casa Jamardo, este ou aquelle trabalho.

Mas, para que, si todos são igual- mente belos e si ha em todos o mesmo sopro de poesia e de belle- za?

Não seria por acaso commetter injustiça?

A obra de Pelicheck é uniformê- vel-a é ter alguns momentos de alto prazer espiritual.

Eis o que explica o exilo magni- fico e merecido desta exposição.

E mais: uma tela de Pelicheck enriquece uma galeria.

Daqui enviamos ao illustre pro- fessor os nossos sinceros e caloro- sos applausos.

ARTES E ARTISTAS

PELICHECK

Pequenino, corcunda — aquella alegria matinal dentro dos olhos — lembra o genio-gnomo das his- torias, que animava num toque de varinha magica a paisagem, e como um deus criava criaturas humanas.

Um gesto de pincel, e a tela gan- nha cor, luz, movimento, vida. O

Pelicheck — visto por SOTERO

mar, a terra, o céu, uma figura. Lindo milagre da arte com as quatro letras grandes. ARTE.

Pelicheck, onde encontrou você o talento que tem? E esta alegria eterna que não lhe sae do labio?

Você guardou, de certo, dentro da alma, toda a luz das paisagens claras que animou.

THEO.

A exposição de Pelicheck, na Casa Jamardo, continua sendo muito apreciada.

Hontem á tarde, estive de visita á sua linda mostra de quadros o dr. Getulio Vargas, presidente do Estado.

A exposição será encerrada sab- bado proximo, dia 2 de junho.

Além dos numerosos quadros já vendidos, conforme noticiamos, foram adquiridos mais os seguin- tes:

Cabeça levantada, dr. Fernando Martins; Nascer do Sol no Mar, dr. Fernando Martins; A' aproximação da noite, sr. José Chaves Barcellos; Velho, estudo de cabe- ça, Plinio Chaves Figueiredo; Banda popular, São Marcos, dr. Oswaldo Rentzsch; Carreteiro, sr. Antonio Carrara; Carreta na praia, dr. Annibal de Primio Beck; Gua- rita de manhã, sr. H. S. Coach- man.

SEMANAL

Pelichek será um artista técnico ou podemos chamá-lo artista patriótico?

O nosso fétido racio de considerarmos com, da nossa gente todos quantos vivem conosco a trabalhar á grandeza da nossa terra, tem a sua forte razão de ser quando os que conosco, vivem também sabem sentir conosco. E esse amável artista, que todos exclamam, vem de dar, com a exposição que fez na Casa Jamarido eloquente prova de que aqui vive para sentir conosco as bellezas do ambiente riograndino.

Ou então a arte é, como todos a querem, uma larga visão do bello, sem o empedimento das fronteiras...

O artista explica-nos o facto, procurando tirar-se de uma virtude que nos merece muita sympathia. Diz-nos, elle que o pintor estrangeiro sente na's o scenario estranho em que está do que os naturaes, por estarem estas habitudões á luz que deslumbra os que vêm de fóra e ás cores que encantam os que entram na sua orgia pela primeira vez...

O certo é que nos 52 pequenos-grandes quadros que se dependuraram das paredes da sala de exposições da Casa Jamarido há muita coisa nossa, sobremaneira impressionante.

Pelichek deixou-se inundar da poesia egregeiva das pralhas de Torres, daquelles recortes caprichosos rendilhados de espumas, daquellas minucias todas e esylisou-os nas aguarellas, nos pastels e nos oleos que agora expoz para recolher applausos dos que ainda amam o Bello.

Pelichek é um desenhistas seguro. As suas perspectivas não exactas. Não abusa das cores e, neste particular, é de um grande poder de equilibrio e de medida. Em "Nascer do Sol no Mar", por exemplo, teria o artista ensaio de se deixar levar pelos arrebatamentos da cór. Não se tornou insensível a pormenores do arrebol, mas não se socorreu das tintas fortes, que muito agradam á vista, principalmente dos profanos como nós, mas que não têm a virtude de confidenciar com a nossa alma...

O oleo "Crepusculo junto á Igreja" impressiona pela verdade dos seus pormenores e pela harmonia do conjunto. Nessa tela, a noite desce com a sua melancolia e com o seu mysterio. As sombras en-

tra Natureza que vive no seuinho das portas.

E' bem verdade que há a tendencia futurista. O futurismo na arte do genial immortalizador do sorriso de "Giaconda" e do grande pintor de marujas que foi Dickens, é uma pincelada forte e larga de verde-gaio, outra de jalde, mais outra violeta, todas berrando uma aurora ou uma tempestade, conforme o titulo que lhe queira dar o autor.

Debaldo do ponto de vista da nova corrente, Pelichek é passadista, mas passadista que vai evoluindo com a verdadeira escola, cuja technica estuda, embora eu lhe note nas telas e espontaneidade com que realiza o seu ideal de arte, dando mais vassallagem ao imperio do proprio temperamento do que á tyrannia da... crise.

A arte é eterna: não se afere pela medida do tempo. Não tem "hontem" nem "amanhã". Fôge mesmo decaer contingencia fatal; e se houvesse na actualidade a verdadeira preocupação futurista, o futuro da arte tocaria no passado, como se caminhassem os artistas no meridiano que cinge a esphera terrestre, de pólo a pólo, para encontrarem ahí a perfeição, a delicadeza, a frescura das telas de Leonardo ou dos frises de Phidias.

Porque, andar para a frente, com ansia de chegar, é regressar ao passado: uma volta no tempo é uma volta ao globo...

Pelichek vai caminhando para esse futuro, com creto e lá há-de chegar. Não lhe falta para tanto o talento precco — talento e temperamento ao serviço de uma arte digna das brilhantes tradições da propria arte.

Daqui, desta columna d'impressões, mandamos ao apreciavel artista os nossos parabens pelo real successo da sua exposição de quadros — parabens e agradecimentos muito sinceros e de inteira justiça pelo grande bem que elle nos fez ao espirito, por toda esta semana fútil e fria.

Por toda esta semana? Sim: por toda esta semana e por todas as semanas, porque não é facil que a gente se esqueça prectemente de tão lindos quadros...

João C. de Freitas

vivem os primitivos planos, ao passo que os ultimos, os que fogem para o Pórtel encontram-se ainda fortemente ligados de luz. E' um bello quadro — bello e discreto, como tudo o que é produzido por esse apreciavel pincel.

Nã nos trabalhos de Pelichek muita vida e muito movimento. O mar não se lhes plasma como se fóra a mesma inertia de muitas "maras" que se tem sido dado apreciar por ahí allem... Contrariamente vive no movimento das suas ondas, no marulho das suas aguas, na pulverização das suas espumas. Assim é em "Ultimo dia de resaca" e em todas as marinhãs, trabalhadas sem duvida, por espirito que sabe conversar com o mar e que sabe comprehender-lhe a mysteriosa poesia dos pormenores.

O pastel "Carreta" é de muita delicadeza de linhas, ao passo que naquello quadro a que já nos referimos, "Nascer do Sol no Mar", há um poema muito bem cantado á luz das nossas auroras.

Final Pelichek distribue nas suas telas, quer a oleo como a aguarella e a pastel, uma pouca de alma e um pouco de pensamento. A sua arte é isto: impressões. O artista faz-nos sentir o que sente e obriga-nos a ver a Natureza como elle a vê, sem as doentias pompas de cór, muito lindas, muito de agradar, mas que deixam de ser flagrantes da propria Natureza, tal como fulgamos que ella seja, para serem poemas a es'ou-

zahl Bilder des landschaftlich Genres aus Torres und den italienischen Kolonien bei Carias. Am besten gefällt uns der Künstler, wenn er Leben und Treiben des Volkes auf die Leinwand bringt. Besonders originale aus den Bergen der Großstadt, die schwere Schwerkraft der Campbewohner, die primitiven Betriebe jener Gegenden, wo im Gopelwerk das Zunderrohr ausgepecht wird, ländliche Aufzüge (reizend namentlich das stimmungsvolle Aquarell Nr. 45, eine ländliche Musikkapelle der Italienerkolonie Sao Marcos darstellend) und manches andere, wiewer mit echtem Künstlerange allem die reizvollste Seite abzuwischen und zu bannen weiß. Man möge es nicht veräumen, die Ausstellung zu besuchen, wo mancher seinem Geschmack Zukunendes findet und wer es kann, auch kaufen wird, um sein Heim damit schmücken.

Novo Doublet'sching.
24.V.05

Kunst und Wissenschaft

Gemäldeausstellung.

In der Casa „Jamarido“ hat der Maler und Restaurator an der hiesigen Kunstschule Herr Francisco Pelichek zurzeit eine Ausstellung von 52 seinen Gemälden veranstaltet, die wir gern zu besichtigen Gelegenheit hatten. Es ist ja nicht das erstemal, daß Herr Pelichek mit seinen Werken vor das kunstverständige Publikum tritt und haben seine Bilder noch stets in diesen Kreisen Verständnis und Anerkennung gefunden, wie denn der rasche Verkauf eines großen Teiles dieser Bilder eine Maßstab dieser Anerkennung sein dürfte. Die diesmalige Ausstellung enthält Werke in Del, Aquarell und Pastell und bringt eine große An-

Artes e

FRANCIS PELICHEK

Com um ultimo empurrão unanime, e fordzinho, atolado rodou na areia firme da praia. Fóra dos comoros.

O vento do mar esfregava-nos no rosto uma areia fina como chuva. A neblina afogava as distancias.

E acima de tudo, o marulho embalava as aguas. O vento arreplava as ondas. Esticava no ar borrifos doidos de espuma.

O fordzinho roncou na praia, como que apressando o ritmo longo das ondas.

Praia de Torres, manchada de aguas transparentes, embebida de céu...

O horizonte era um fio verde, luzindo, na nevoa do mar alto. O vento gelava-me os cabelos soltos, na frente.

Para traz, dois sulcos barrentos lam-se enchendo de agua, onda a onda, e nelles o céu florescia, tenro, como o capim, á beira da estrada.

De repente, um bruto bicho preto appareceu no melo dos comoros. E foi debruçar-se no mar. Uma rocha enorme. Corcunda.

O fordzinho gemeu, na lomba.

Do alto, já se avistava a villa. Lá na ponta de uma fita alva de praia, branquinha, com o seu campanario, entre a massa verde dos morros.

O mar diluía-se na bruma. Estendendo largos bocejos azues no leito ingenuo da areia.

Torres...

Pescadores cõr de cobre, plantados como estatua, na orla das ondas. Estatuas morenas, vestidas de trapos coloridos.

Luz cheia de graça. Tres torres, que são quatro. Igrejinha feita po. degredados, muito antiga. Horizonte de beira mar, propicio aos exaustos, aos veranistas que illustram os crepusculos, em silhueta. Literariamente.

Pelichek recolheu admiraveis impressões de Torres. Da sua paisagem batida de luz, de areia e de vento. Fez uma exposição linda.

E na sua exposição, é interessante notar o contraste que existe entre os pasteis — em que predomina exclusivamente a cõr — e algumas telas, onde o esforço do desenho sobreleva a mancha impressiva.

Aquelles são como uma libertação, através das formas integradas. Com vida propria. Volume. Peso. Cheias de movimento e força.

Os mais têm alguma cousa de amargo. De conscientemente doloroso. Talvez um residuo pessoal. A amargura interior, transparecendo na realidade, já decomposta através do prisma estetico. São esplendidas as cabeças, que

Pelichek expõe. Pela mesma razão, talvez. Como expressões multiplas desse amargor humano, que dá a todas as cousas a pureza das formas longamente soffridas.

Para que apontar? "Carreta na praia", Pescando

"Estudo de cabeça", "Cabeça do velho", "Crepusculo no mar"...

São tantas as que merecem ser apontadas. Quasi todas.

Agora, reparo...

Sou talvez suspeito para falar de Pelichek. Das suas telas, em que andam o mar e as nuvens. Torres. A villa triste.

Porque em mim a sugestão anima a paisagem humanizada. Vejo-a delinear-se. Viver. Povoar-se de fantasmas habituaes. O pescador branco. A mãe do ouro. Vejo-a dentro de mim, também.

Sou confesadamente suspeito...

E terei de calar, por isso, o elogio que me sobe ao labio?

A palavra que pede para ser escripta?

Ruy Cirne LIMA

*

proximo
1926

Da exposição que Francis Pelichek
vae inaugurar, na proxima se-
mana na casa Jamardo

Francis Pelichek

1926

ARTE

FRANCIS PELICHEK

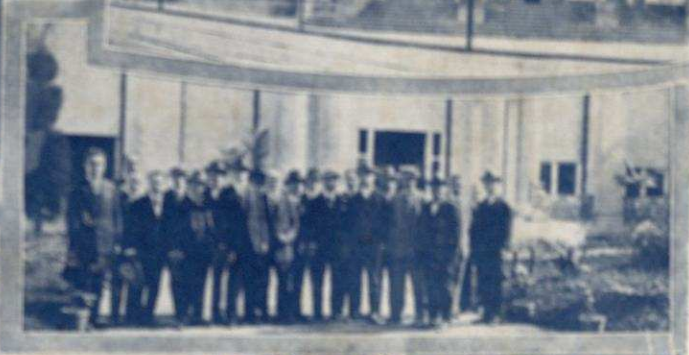
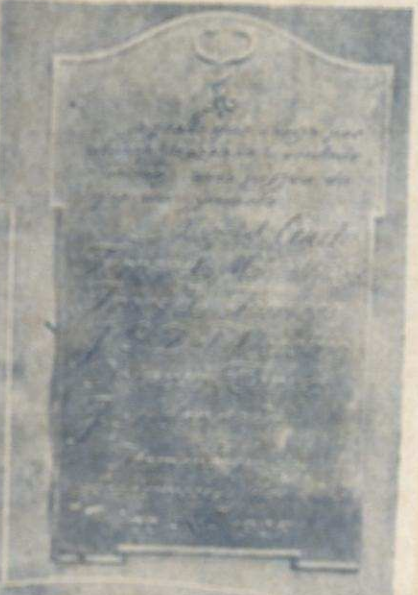
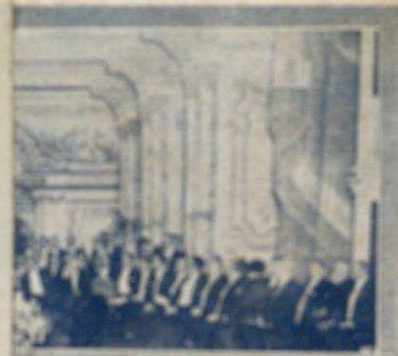
O nome que encabeça esta nota, não é positivamente o de um desconhecido. Exercendo ha quatro annos entre nós o magisterio da sua arte, na Escola de Bellas Artes e particularmente, por trabalhos isolados expostos ou divulgados na imprensa illustrada, não ha, entre as pessoas que se interessam pela pintura, quem não conheça e admire a vigorosa, destacada personalidade artistica do jovem pintor.

Figurista por inclinação natural e por especialização voluntaria, o seu desenho firme e seguro adquire incomparavel relevo na construção da figura humana, que sabe realizar com profunda verdade na sua dupla expressão anatomica e psychologica.

Tchecoslovaco, sentimental e triste como todos os de sua raça, Pelichek fez-se o pintor dos humildes. Trata a paisagem com o amor de um profissional consciencioso que a sabe ver, que lhe conhece os segredos e os utiliza com maestria em creações de belleza. Mas o que interessa nelle é a sua imensa galeria de vagabundos, mendigos, velhos, verdadeira encyclopédia da miséria e do soffrimento humanos fixados na tela com assombrosa verdade. E as composições, dramas encantadores da vida intima dos lares humildes, surpreendidos com profunda observação.

Não ha quem lhe não conheça as qualidades tminentes e por isso mesmo é com ansiedade que se espera a abertura, na semana proxima, da exposição que realizará, no salão da Casa Jamarão. O apreciado artista não podia fazer mais agradável surpresa aos seus innumerados admiradores do que essa exhibição, em conjunto, dos seus trabalhos.

„Madrugada“ tem o prazer de antecipar aos seus leitores, noutra pagina, reproduções de algumas das telas que figurarão nesta exposição a abrir-se sob as melhores perspectivas de exito.

Varios aspectos por occasião do Nono Congresso Medico Brasileiro, realizado nesta capital.

FRANCISCO PELICHEK

Francisco Pelichek substituiu a senhora Gildomar Paugundes, na sala de exposições da casa Jamarão Irmandade, em Porto Alegre, há mais de tres annos, esse artista não fizera nenhuma exhibição publica dos seus trabalhos. Conhecido, apenas de um pequeno grupo de amigos, que lhe frequentam o atelier, ou de seus discipulos, Pelichek nunca teve pressa de expôr. Nestes annos de retrahimento, procurou identificar-se com o nosso meio, estudou tipos, ambeben-se da poesia da nossa natureza, accumulou esforços, estudos de individuos e cenas do nosso meio. A sua inter-

que todos conhecemos e a cada passo desenvolvendo, e que vamos esboçar na exposição, com a preoccupação de retratos psicologicos, documentos typicos da nossa vida urbana. São todos de uma semelhança flagrante, e tratados com o cunho de um artista que sabe, mesmo no que não é bello, apontar um elemento de esthetica, para motivos de arte pura.

Por fim, alguns aspectos da cidade, que são desaparecendo, são transformações da nossa "arte", e que, além de serem trabalhos de insuperável valor artistico, serão também, num futuro não muito distante, documentos in-

mente mostra de arte, inaugurada sabido, e o resultado amadurecido desse estudo consciencioso de um artista para quem a arte tem um fim e um objectivo em si mesma. Nossa mostra de arte, todas as vezes em representações, e bem: a figura, o quadro de género, a paisagem, aspectos de nossa vida urbana, que se desenvolvem, documentados na tela, pela linha e pela cor. E, em todos os trabalhos, uma nota pessoal insuperável. O temperamento do artista se transfere em todas as obras.

Logo em sua vida, se bem que retrahido, o que resulta caracteristicamente, e que não

temos na historia da vida.

O publico tem accorrido a casa Jamarão para ver esta exposição. O interesse é justificado. Poucos conheciam Pelichek um artista retrahido, que trabalhava sem pressa, com um unico preoccupação: a de ser fiel a si mesmo e ás suas idéas. O seu apparecimento, agora, é a sua revolução, grande publico. Porque o seu valor como artista de ha muito se havia affirmado entre os intellectiones e artistas, em cujo círculo elle vive, e que agora tem a satisfação de assistir ao seu triumpho.

15. VII 1926.

Jam' y itera

As atipi dos tipos populares de Porto Alegre à esquerda. Na noalita, a porta, e, á direita, a cidade em baixo — "Entrada do Quintão"

...a sua vida, se bem que retrahido, o que resulta caracteristicamente, e que não temos na historia da vida. O publico tem accorrido a casa Jamarão para ver esta exposição. O interesse é justificado. Poucos conheciam Pelichek um artista retrahido, que trabalhava sem pressa, com um unico preoccupação: a de ser fiel a si mesmo e ás suas idéas. O seu apparecimento, agora, é a sua revolução, grande publico. Porque o seu valor como artista de ha muito se havia affirmado entre os intellectiones e artistas, em cujo círculo elle vive, e que agora tem a satisfação de assistir ao seu triumpho.

Tribuna e d'Italia

10.12.26 Ombretta
L'esposizione del pittore Francis Pelichek
 Questa esposizione del valente pittore Pelichek, e della quale facemmo un rapido cenno nel decorso numero, é veramente degna di di nota, non tanto per la quantità e l'assieme dei bellissimi quadri esposti, che rivelano nell'artista vivido, intelligenza e genialità di arte, ma anche per i soggetti stessi, che il pennello sicuro, mosso da mano mae-

13
stra, fissó su tele, in gran parte ad olio, rappresen-
tanti paesaggi, figure e studi

Per la maggior parte questo assieme, armonico e di pregio assoluto, é improntato a rilievi di varii amenissimi luoghi della zona colouiale di questo Stato, e di tipi e figure caratteristiche, senza contare una bella collezione di abbozzi, pastelli, acquerelli e studi; quadri tutti che hanno attirata l'attenzione ed il concorso, nel salone della Casa Jamardo, di un pubblico numeroso e di una vera folla di amatori e professionisti.

La "Cosinha antiga" che é il quadro di maggiore entità, tolto da un'abitazione di Alfredo Chaves, basterebbe da solo a consacrare il distinto pittore, che in Praga studiò e si ispirò, all'arte, a fama di artista sicuro e basato.

Fra i paesaggi e viste, vividi e coloriti, con fino gusto e realtà: "Abaixo do moino, Garibaldi", — "O carcereiro, Garibaldi" — "Na estrada, Garibaldi" — "Casa do colono, Garibaldi" — "Fleischbruk Noremberg, sotto la neve" — "Rua antiga, Monte Veneto".

Fra le figure: "Velho colono" e "Velha colona, Alfredo Chaves, tipi parlanti di nostri emigrati — quell'espressivo "Negrino Joan" e "Cabeça de moça".

E per parlare di pochi altri ancora: "Ida para a messa" — "Nuvens" — "Descançando" — "Piazza Dante di Napoli" ecc.

Oltre dieci lavori furono subito acquistati il giorno stesso della inaugurazione della esposizione, e gli altri lo saranno certamente anch'essi, il che é il migliore elogio e la prova incontrastabile del merito che si é saputo acquistare il pittore provetto.

Rallegramenti ed auguri fervidissimi.

340
Volkshaus
13.V.216

Gemäldeausstellung. Im Saale der „Casa Jamardo“ in der St. d. Andradas hat Herr Francis Pelicheck, Professor an unserem Institut der schönen Künste, eine Gemäldeausstellung eröffnet. Insgesamt sind es 71 Bilder, die er ausgezeichnet gezeichnet hat. Herr Pelicheck ist vor allem ein Maler, der vortrefflich zeichnen kann, eine Eigenschaft, die so manchen modernen Malern fehlt. Er ist aber auch ein Künstler, der es versteht, schöne Motive zu finden und sie künstlerisch ausarbei-

ten. Dabei ist er von einer seltenen Vielseitigkeit und in Landschaften, Genre und Portraits gleich gut gewandert. Es ist schwer, aus der ganzen Ausstellung ein oder das andere Gemälde besonders hervorzuheben, denn alle sind in ihrer Ausführung Meisterwerke. Immerhin sei auf das wunderbar fein abgetönte „Festa do Divino“ aufmerksam gemacht, das eine Szene aus dem hiesigen Pfingstfeste auf der Praça da Matriz darstellt. Auch die alte italienische Küche in Alfredo Chaves

NOTAS DE ARTE

EXPOSIÇÃO FRANCIS PELICHECK

O professor Francis Pelicheck, que faz, com um tão completo exito, a sua mostra individual, na Casa Jamardo, é o poeta da vida humilde das ruas. Commove-o a existencia anonyma desses pobres infelizes que, dando á vida urbana uma nota característica, dando á Rua a sua cor local, aserevem, com a sua dor ignorada ou ridicula, as paginas pittorescas — tristemente pittorescas! — da vida quotidiana da Cidade. Para a grande massa os typos populares são apenas figuras humoristicas motivo de uma risada de motejo e desprezo. Para Pelicheck são também figuras humoristicas, mas de um humorismo pungente que tem o sabor das lagrimas. Por isso Pelicheck ama e as canta com as cores da sua "paglietta". Sente-se que elle comprehende a tragedia obscura e ás vezes inconsciente dessas miserables creaturas que realizam a odyssea das sargetas, os romances dos bancos de praça e o epilogo dos manicomios. Diante de um typo popular, o distincto pintor tcheco que tanto tem contribuido para a nossa cultura artistica, não é simplesmente um visual, um observador de linhas e de cores, mas um poeta da estripe Richepin e de Jean Rictus. Não é o reporter da pintura — Pelicheck, diante do Arlindo ou do Paloma é o chronista-psychologo commovido que soffre e que nos transmite o seu soffrimento. Por isso os seus quadros que fixam os nossos typos populares não se recommendam simplesmente porque são tecnicamente admiraveis, mas, e sobretudo, porque são poemas de commoção e

de ternura que nos fazem sorrir e nos fazem chorar. O Arlindo ou o Paloma constituem, realmente, um motivo interessante de composição. A sua expressão imbecillizada tenta, sem duvida, a mão de um desenhista habil. Mas o que elles possuem de risivel e doloroso não é ao technico que interessa e sim ao romancista. E Pelicheck fez em meia duzia de telas, o romance commovente da nossa vida urbana. Assim, os quadros caracteristicos que elle expõe na Casa Jamardo, trabalhos para uma galeria selecta de artes plasticas, dignos dos pinacothecas de elite, também são dignos de figurar entre os documentos indispensaveis de quem se dispuzesse a fazer a historia sentimental da Cidade.

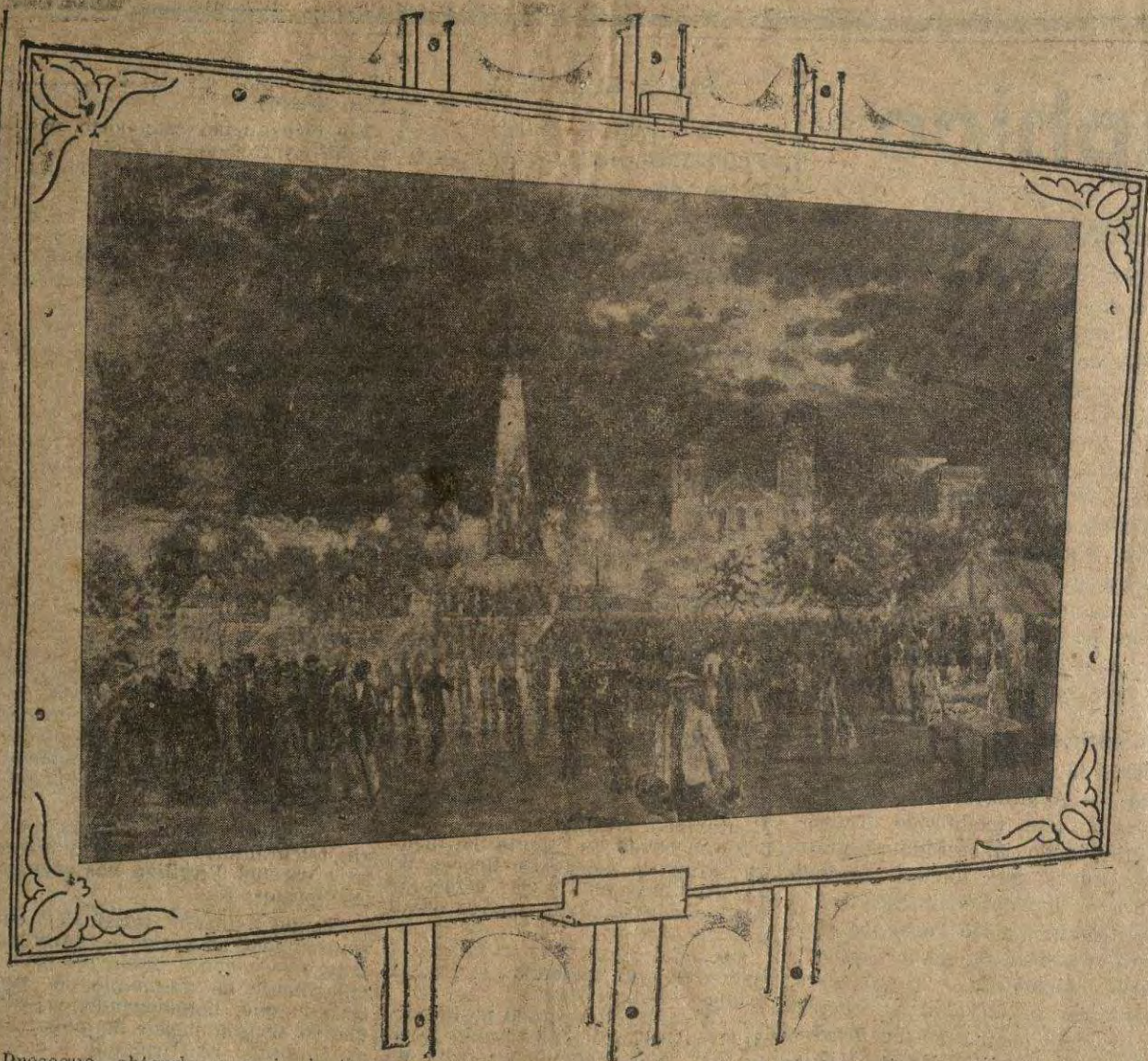
Pelicheck é um artista de nobres qualidades technicas. E' um desenhista primoroso e rigoroso. Colorista, elle conhece os mais melindrosos e intimos segredos da "paglietta". As suas composições são de um admiravel equilibrio, de uma graça encantadora e de uma musicalidade infinita. Mas quando elle põe a sua Arte ao serviço do seu coração, isto é, quando elle se serve dos seus conhecimentos para fazer a "sua" obra — o typo popular — revela-se-nos então o poeta sorridente e amargo, o romancista empolgante, o chronista commovido da Rua.

Dizem-no original.

Todos os poetas de raça são originaes.

— Em nossa proxima chronica occupar-nos-emos dos outros generos que enriquecem a mostra do professor Pelicheck.

Exposições 18712.26

Prosegue, obtendo o mais justo sucesso, a bela mostra de arte do desenhista e pintor Pelichek, exposta na sala da casa Jamardo Irmãos.

Os amadores de Porto Alegre têm visitado, em grande numero, os quadros em que há uma variedade excepcional de assuntos, da paisagem aos tipos de rua, passando pelos aspectos pittorescos de ruas e sugestivas scenas de genero. E' de admirar-se tambem a facilidade com que o talentoso artista sabe manejar, com o maximo brilho, os pineéis do óleo e da aquarela, bem como

os lápis da sanguina, carvão e pastel.

Nas suas obras, há admiraveis temas da Europa, onde o artista se fez e revelou, e formosos aspectos e motivos das nossas colonias e da nossa capital. Desenhador notavel, Francisco Pelichek dá ás suas figuras de carácter grotesco, uma expressão tãda particular, em que a "vis comica" se alia a uma certa melancolia ideal, o que torna a sua arte bastante humana.

Hoje, reproduzimos uma das mais curiosas e interessantes composições de Pelichek: uma

das noites da tradicional festa do Espirito Santo, com todos os caracteristicos do seu encanto exclusivamente popular.

Mas, entre os melhores quadros do belo artista, não seria fácil estabelecer uma decisiva preferéncia: são todos honesta e excelentemente trabalhados e revelam em Pelichek, não só a mestria técnica da sua arte, como tambem a força innegável da sua personalidade e do seu temperamento.

Grande parte das obras expostas tem sido adquiridas.

← Correio da Manhã 26.8.30

FRANCIS PELICHECK

Entre os concorrentes à "Semana do Riso", installada

no salão do Theatro São Pedro, e que tanto éxito alcançou, figura o nome do professor Francis Pelicheck, com alguns "portraits-charge" a óleo, a pastel, a sanguine, etc.

Já o nosso publico admirava o distincto artista, em virtude das magnificas exposições aqui realisadas. Figurista e paisagista cheio das mais nobres qualidades, maneja o óleo, a aquarella e o pastel com segurança de mestre. Pelicheck se fez um nome brilhante e justo.

Agora, no genero diffiil do "portrait-charge" elle revela mais uma face do seu magnifico talento. Porque em todas as caricaturas expostas sente-se, além do "humor" e da mordacidade, o artista que conhece, na sua intimidade, os segredos do "métier".

Veja-se, por exemplo, a caricatura do dr. João Neves da Fontoura, como é expressiva e cheia de vida. E são todas assim, tocadas de uma malícia benevolente, executadas com muita sinceridade de factura, atraem, desde logo, a attenção do publico.

Da curiosa colleção com que se apresenta Pelicheck, cumpre-nos destacar as seguintes "portraits-charge", admiráveis pela semelhança, pela factura e pela intenção caricatural: dr. Mario Totta, General Flores da Cunha, dr. Assis Brasil, escriptor Mansueto Bernardi, professor Fabio de Barros, escriptor João Pinto da Silva, major Alberto Bins, poeta Vargas Netto, dr. Gabriel Pedro Moacyr e dr. Belisario Penna.

As dos srs. dr. Oswaldo Aranha, dr. Getulio Vargas, general Flaminio Paim Filho, José Bertaso e Manequinha não teem a mesma espontaneidade, nem o mesmo flagrante das outras.

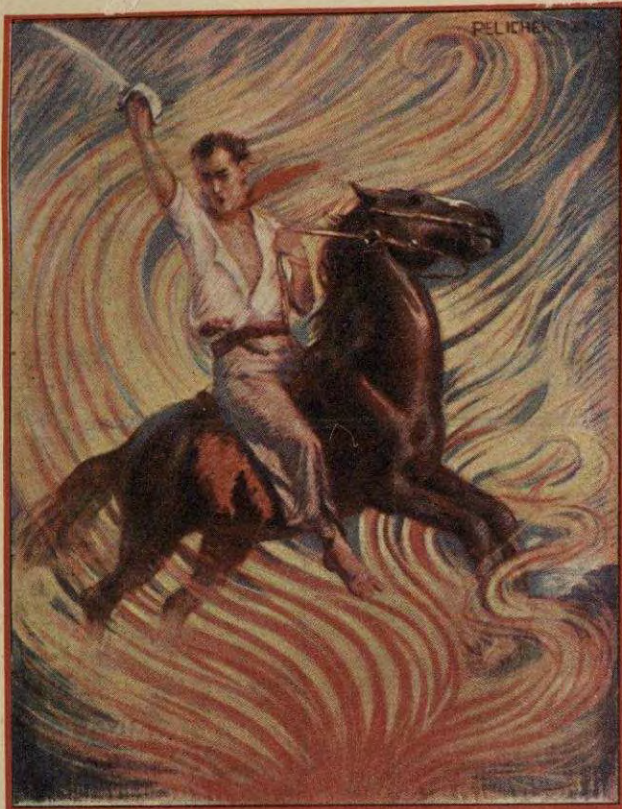
Não ha duvida, porém, que Pelicheck merecé, com a colleção exposta, o successo brilhantissimo que alcançou.

Damos, a seguir, a relação dos trabalhos adquiridos: "Dr. Raul Pilla", "Dr. Mario Totta" e "Dr. Gabriel Pedro Moacyr".

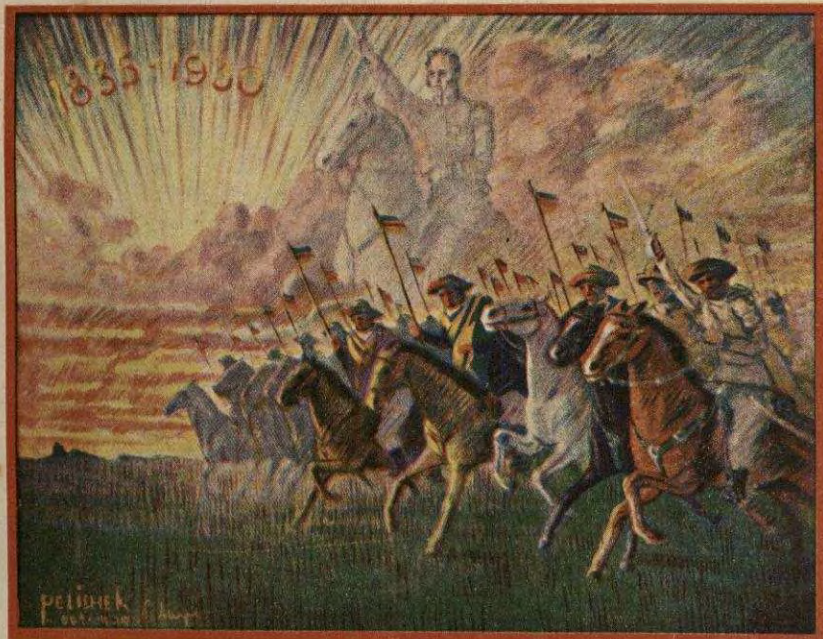
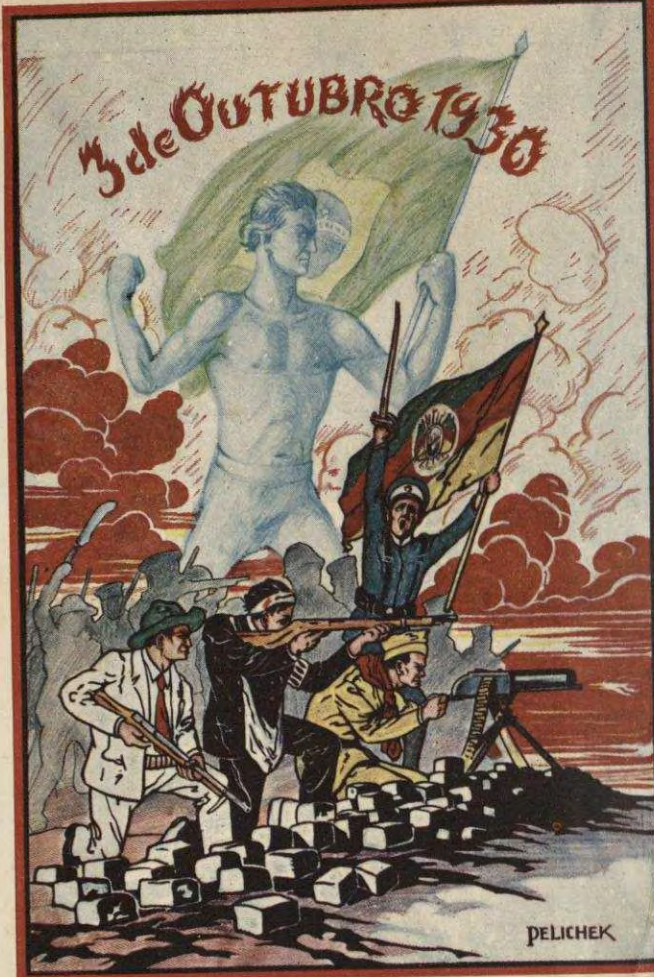
Leiam no próximo numero **UMA ENTREVISTA** com Francis Pelixek, em ke o famijerado pintor faz sensasionaes deklaraciones aserka das relações ilisitas entre o Brazil e Txe-co-slovakia.

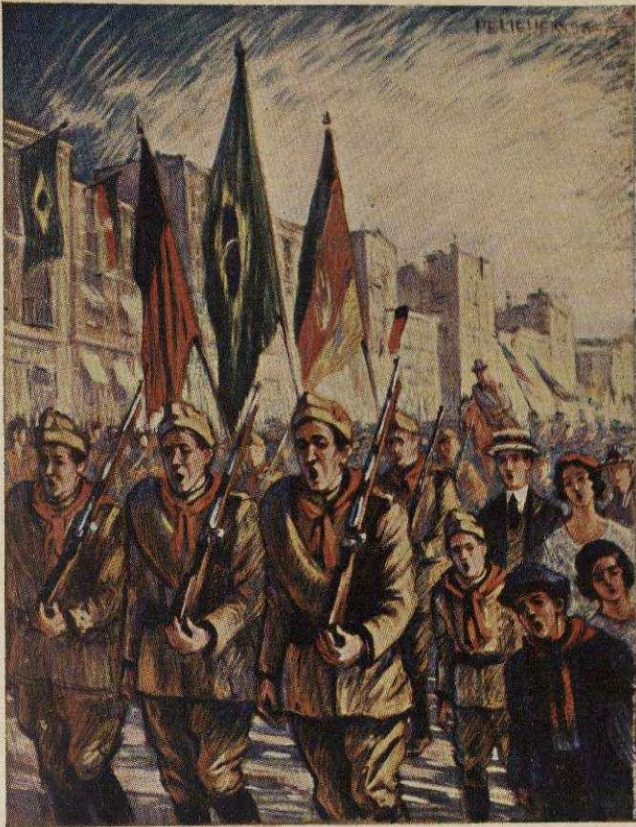

Todo o Rio Grande é uma chamma
bravia açoitada pelo Minuano.

OSWALDO ARANHA

Renovando e
ampliando a
epopéa sarrou-
pilha, gaúchos
marcham sobre
o Rio de
Janeiro.

João Pessoa, João Pessoa,
Bravo filho do sertão
Toda a Pátria espera um dia
A tua resurreição.

João Pessoa, João Pessoa
O teu vulto varonil,
Vive ainda, vive ainda,
No coração do Brasil.

3-24 de Outubro 1930

E diziam que a revolução "morria na casa"! Qual o que "foi pinto" descascado a termo, em vinte e um dias.

